

tilbunds med os allesammen. Og det kan ingen menneskelig Magt forhindre. Jeg finder det i Grunden ganske rimeligt, at Tyrstrup nu lader Kirkens Mænd komme til. Naar I Læger har maattet opgive en Patient, overlader I ham jo ogsaa villigt til Præsternes Trøst og det øvrige Begravelsesvæsen.»

»Det lyder lidt uhyggeligt. Vil du ikke uden alle Billeder forklare, hvad du mener?«

»Aa nej! Jeg er helst fri! Det er — som du siger — ikke noget hyggeligt Emne. Og idag har du heller ikke Tid til at høre paa mig. Men en Ting vil jeg dog spørge dig om. Jeg har tilfældigt hørt om den Ulykke, der har ramt din Bror. Det forholder sig vel rigtigt?«

»Ja — desværre! Det forholder sig rigtigt.«

»Og Storeholt er blevet solgt?«

»Ja. Han har mistet alt. Lige til sit Rigsdagsmandat.«

»Veed du hvad, Asmus! Det undrer mig lidt, at du efter den Oplevelse kan være saa ivrig for ogsaa at faa mig ned i Politikens Heksegryde.«

»Nej hør nu! Du vil da ikke sammenligne dig med en Nar som John?«

»Hvorfor ikke? Vi har dog rimeligvis haft den samme naragtige Mirakeltro paa Lovgivningsmagtens Velsignelser. Vi har delt den Indbildning, at der